

VARJO

Operaatio Bravo-Alfa

VILLE KAARNAKARI

MINERVA

Ville Kaarnakari

VARJO

Operaatio Bravo-Alfa

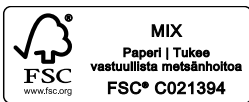
minerva

MINERVA KUSTANNUS

HELSINKI

Kiitos asiantuntemuksesta:

Anssi Halonen – Jyri Hurme – Wesa Huuska –
taisteluvälineupseeri, ou-ltn evp Teppo Kuusisto –
Tapio Liias – Teemu Myllymäki – Harri Ruotsalainen –
Markus Saari – poliisitarkastaja Seppo Sivula –
Timo Toivonen – komentaja Ville Vänskä.
Erityisen suuren kiitoksen esitän vaimolleni Maritalle raiteille
palauttavista kommenteista.

© Ville Kaarnakari ja Minerva Kustannus

Minerva Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

www.minervakustannus.fi

Ulkoasu: Taittopalvelu Yliveto Oy

Kannen kuva: iStock

ISBN 978-952-375-944-2

Painettu EU:ssa

"Suurin voitto on se, joka ei vaadi taistelua."

– Sun Tzu, kenraali, noin 500 vuotta eaa.

Torstaina 4. toukokuuta
Kello 19.50
Tallinnamadala
Suomenlahti

Myöhästymisen liikkeelle lähdössä alkoi nyt tuntua. Loiva, pitkä maininki oli tuulen kääntynyt muuttanut korkeammaksi ja jyrkemmäksi. Pietarin suunnalta esteettömästi puhaltava tuuli iski voimalla pienen aluksen kylkeen. Tätä se säätiedotuskin oli luvannut, mutta odotteluun ei ollut aikaa. Tallinnaan olisi päässyt helposti muitakin reittejä pitkin, mutta tämä oli tuntunut ovelalta ja sopivalta ratkaisulta.

Taivas oli muuttunut tummaksi, valo oli katoamassa. Tummista pilvistä putoava keväinen sade teki näkyvyyden lähes olemattomaksi.

Sateen keskellä Viron rannikko häämötti kapeana viivana. Etuoikealla hahmottui Naissaari tummana möhkäläänä. Tuulen puolella pitäisi jo näkyä Aegnan saari. Hetken hän jo mietti yöpymistä saaren satamassa, mutta päätti kuitenkin pitää kiinni aikataulustaan ja jatkaa suoraan Tallinnaan.

Vuokravenettä oli hankala ohjata voimakkaassa merenkäynnissä. Ikäkin sillä jo oli. Vuokraveneeksi sen

tunnisti monista yksityiskohdista, sitä ei selvästikään ollut pidetty yhtä hyvässä kunnossa kuin jos se olisi ollut omistajansa omassa käytössä.

No, eiköhän tällä pärjätä, purjehtija pohti tuulen vinkuessa maston vanteissa. Enää ei ollut pitkä matka. Harmi, ettei täällä ole suomalaista saaristoa, jonka suojassa voisi purjehtia turvallisesti.

Jostain syystä aallonkorkeus tuntui vain kasvavan rannikon läheistyessä. Vene kipusi kovassa sivutuulella aallon sivua ylös loputtoman pitkältä tuntuvan ajan kunnes sukelsi aallonpohjaan.

Jättimäiseltä näyttävä aalto nosti venettä yhä korkeammalle. Veneen noustessa aallonharjalle tuulenpuuska pääsi painamaan venettä kyljelleen. Pahaenteisesti räsähtäen vene vajosi taas aallonpohjalle. Seuraavan aallon harjalla tuuli iski taas purjeisiin. Yksi maston vanteista katkesi vingahtaen kuin kivistä kimpoava luoti.

Rystyset valkoisina purjehtija piti kiinni peräsimestä. Paljon muuta ei tässä myrökässä ollut tehtävissä. Seuraavat aallot eivät kuitenkaan olleet enää yhtä pahoja kuin kaksi aiempaa tappaja-aaltoa. Ehkä pahin oli jo ohitse?

Paljon pidemmälle hän ei päässyt ajatuksissaan, kun vene nousi taas aallon sivua kuin jättimäisessä hisissä. Nyt tuuli iski purjeisiin täydellä teholla. Maaston vantit eivät enää kestäneet sen voimaa. Yksi toisensa jälkeen ne irtosivat ja sivalsivat ilman halki kuin nahkaruoska. Metallinen masto taittui metrin korkeudelta kovalla ryssähdyksellä. Taittuva masto romahti purjeiden painosta suoraan istuinlaatikon päälle.

Maston kaatuessa puomi löi peräsिमessä istuvaa purjehtijaa voimalla ohimoon, ja hän putosi istuinlaatikon pohjalle. Puolipyörryksissä hän alkoi joutua paniikkiin. Purjehtija yritti työntää päälleen pudonnutta puomia ja jumittavaa mastoa sivuun, mutta istuinlaatikon päälle pudonnut purje esti lähes kaikki liikkeet.

Purjehtija kokosi itsensä ja väänsi itsensä penkille. Hämmästykseseen hän tajusi, että veneen keinuminen oli vähentynyt merkittävästi. Vedessä makaava masto ja purjeet toimivat kuin vakauttaja ja tasasivat veneen liikkeitä. Havainto rauhoitti purjehtijaa, ja hän yritti uudelleen siirtää kangasta ja maston osia pois tieltään. Veden paino painoi kuitenkin kankaan tiukasti veneen kantta vasten eikä kangas liikahtanut tuumaakaan. Turhien yritysten jälkeen veneilijä kaivoi sivulokerosta pitkäteräisen puukon. Purjekankaat halkesivat veitsen terän tieltä kiukkuisesti räsähdellen ja repeillen.

Veneen masto oli surkea näky. Metrin korkuisen tyngän päässä lepäävän maston yläosa retkotti meressä. Purjeiden päälle kertynyt vesi esti venettä heilumasta, mutta kallisti sitä samalla vahvasti vasemmalle kyljelle.

Jotain oli pakko tehdä ja nopeasti, muuten koko vene saattaisi haukata vettä tai pahimmillaan keikahtaa nurin.

Purjehtija pohti vielä hetken tilannetta ja arvioi eri vaihtoehtoja ja niiden toteutuskelpoisuutta. Kauan hänen ei tarvinnut miettiä kun jo selvisi, että oli vain yksi vaihtoehto. Rauhallisesti hän kaivoi istuinlaatikon sivutilasta puhelimensa ja soitti hätänumeroon.

Puoli tuntia myöhemmin hän istui läpimärkänä Aegnan satamasta lähteneen Merepiirivalve MP 15:n

hytissä. Siirtyminen *Light My Fire* -veneestä kovassa merenkäynnissä ei ollut sujunut suunnitellusti, ja hän oli kastunut läpimäräksi. Pelastajat olivat käskeneet häntä jättämään kaikki tavaransa purjeveneeseen ja siirtymään heidän alukseensa. Hän oli aavistanut tämän ja merivartiostoa odottaessaan sitonut pienen repun tiiviisti selkäänsä takkinsa alle. Löysä sadetakki peitti sen hyvin näkyvistä.

Puoliksi vedellä täyttynyt vuokravene nyökki aallokossa merivartioston veneen hinatessa sitä kohti Tallinnaa. Ainoa asia, jonka hän oli ottanut mukaansa veneestä, oli kätkössä repussa hänen takkinsa alla.

Torstaina 11. toukokuuta
Gula Villan
Skjutviksvägen
Norra Lagnö
Ruotsi

– No niin, nyt maistuisi perinteiseen tapaan tanskalainen olut, eversti Sutela huokaisi löysätessään virka-asunsa solmiota. – Mielestäni virka-asiat tulivat melkoisen perusteellisesti käsiteltyä siellä Olaus Petrin kirkon varjossa, vai mitä ajattelet? Jostain syystä Sutela käytti aina puhuessaan ruotsalaisen sotilastiedustelun esikunnasta tätä sijaintia kuvaavaa paikkaa.

Huvilan keittiön puolelta kuului, miten joku aukaisi jääkaapin oven ja sen verran pullojen kilinää, että huvilan isäntänä toimiva eversti Karl Gunnarsson ei tainnut kuulla kysymystä.

Sutela istahti pöydän ääreen ja katseli ympärilleen. Ei ollut kovinkaan pitkä aika siitä, kun hän oli viimeksi ollut huvilassa. Silloin oli pelattu kovaa peliä Turun saaristossa. Huvila nosti silloiset tapahtumat voimakkaasti pintaan, ja hän käännähti katsomaan ikkunan edessä olevalle pikkupöydälle. Iloisesti virnistäen hän totesi, että pieni kivenmurikka oli edelleen siinä.

Huvila oli toiminut jatkosodan päätyttyä, heti rauhan-tulon jälkeen, Stella Polariksen matkassa Suomesta tul-leiden radiotiedustelijoiden tukikohtana. Olipa se ol-lut tiedustelun käytössä vielä vaaran vuosinakin. Silloin sieltä ohjailtiin amerikkalaisten laskuun toimineiden suomalaisten partiomiesten tekemiä matkoja Venäjälle. Niistäkin hän oli aikoinaan kuullut huvilalla perusteel-liset selostukset.

Sutela huokaisi. Sama huvila, uudet miehet, samat ongelmat. Tietoa pitäisi saada vastustajan liikkeistä.

– Mauri, aika kattavasti tämä asia on nyt ruodittu, vai mitä? keittiöstä olutta noutamaan mennyt Sutelan ruotsalainen virkaveli kysyi. – Hyvä, että saatiin viral-liset asiat ojennukseen ja hyvä, että adjutanttiportaalle löytyi omaa mielenkiintoista ohjelmaa. Nyt voimme ot-taa illan rauhallisesti ja pohtia asioita ilman pöytäkirjaa.

Gunnarsson avasi hakemansa olutpullot ja ojensi Su-telalle Albani-panimon maistuvaa Odense Classic -olut-ta. Sutela oli arvannut, että tätä olisi tarjolla. Siitä oli jo ehtinyt tulla hänen ja Gunnarssonin yhteinen lempi-olut. Vanhaan tapaan Gunnarsson kaatoi oman oluen-sa suureen lasiin, jossa oli reilusti jäitä. Tämäkin erikoi-nen tapa oli näköjään säilynyt entisellään.

– Aika pahalta näyttää, vai mitä? Kääntelipä tätä maailmantilannetta ja erityisesti Venäjän hyökkäystä Ukrainaan miten päin tahansa, niin nopeasti sodan lo-pettavaa ratkaisua ei taida olla olemassa. Tässä liemes-sä ollaan vielä pitkään. Ja pahimmillaan entisestään sa-kenevassa sopassa.

Sutela maisteli oluttaan. Tähän äänensävyyn ei ti-lanteesta ollut puhuttu virallisessa kokouksessa. Siellä

kaikki oli näyttänyt paljon selvemmltä.

– Samaa mieltä. Olen täsmälleen samaa mieltä, Sute-la toisti. – Sinänsä tuo sotilastiedustelu, josta koko päivä puhuttiin, on hyvässä mallissa. Koskaan ei ole ollut näin hyviä mahdollisuuksia saada tietoa vastapuolen toimis-ta ja aikeista. Sotilasoperaatioita on vaikea toteuttaa sa-lassa. Oikeaa tietoa voi yrittää hukuttaa tietotulvaan, mutta ei sekään kauan toimi. Kaikki näkyy ja kuuluu.

– Näin on. Voisimmekin siirtyä rintama-asioista lä-hemmäksi tätä omaa toimintaympäristöä, Gunnars-son sanoi. – Niin kuin venäläisten hyökätessä näkyi, en-simmäiset tunnrit olivat ratkaisevia. Maassa ollut viides kolonna oli hyvin valmistautunut ohjamaan, majoitta-maan ja muutenkin avustamaan erikoisjoukkoja, joi-den tarkoituksena oli vaihtaa maan johto muutamassa vuorokaudessa. Jos se olisi onnistunut, niin sota olisi jo ohitse. Tai sitten käytäisiin perinteistä partisaanisotaa Ukrainan alueella.

– Tätä venäläismielisten osuutta on meilläkin pyrit-ty avaamaan mahdollisimman tarkasti. Tiedustelutie-tojen mukaan siviiliasuisia erikoisjoukkoja oli Kiovassa ja ympäristössä jo ennen hyökkäystä. Heidät oli majoit-tettu venäläisten omistamiin kiinteistöihin, ehkäpä juu-ri tätä tarkoitusta varten hankittuihin. Osa joukoista oli yhteistoimintamiesten majoituksessa. Onneksi ukraina-laisilla oli tästä vahvaa ennakkotietoa. Alueelliset joukot ja jopa aseistautuneet kansalaisryhmät ottivat asian hy-vin hoitoonsa. Sillä murennettiin venäläisten mittavat valmistelut. Paikalliset asukkaat niittivät erikoisjoukko-ten ”vihreät miehet” tantereeseen. Siellä käytiin pikaoi-keuttakin.

Jääpalat kilisivät kokeneen ruotsalaisen tiedustelumiehen olutlasissa. Eversti Gunnarsson oli Militära underrättelse- och säkerhetstjänstenin eli MUSTin kakkosmies. Tehtävässään hän oli ehtinyt nähdä monenlaisia tiedusteluoperaatioita Itämeren alueella. Yksi niistä, yhteistyössä suomalaisten kanssa, oli päättynyt jonkin aikaa sitten Saariston Helmessä Saaristomerellä. Se oli ollut hyvä muistutus siitä, ettei täällä oltu missään sivusuunnassa.

– Ennen oli helpompaa, Sutela veisteli. – Vihollinen oli vastapäisessä juoksuhaudassa. Nyt se voi olla odottamassa missä tahansa yhteiskunnan sisällä. Propagandaa tiputettiin lentolehtisinä ja kansa osasi nauraa niille. Nyt mielipiteisiin vaikuttaminen on tehokkaampaa.

– Ja salakavalan huomaamatonta, Gunnarsson heitti väliin. – Ihmiset eivät edes tajua, kuinka heitä vedätetään. Pahimmillaan he jopa kannattavat tällaisia suurien aatteiden sisälle kätkeytyjä ajatuksia tai hankkeita.

– No niin, tässä päästäänkin asiaan, jota meillä on kovasti pohdittu, ruotsalainen henkäisi. – Millaisia voimia liikkuu yhteiskunnassa pinnan alla? Pääosin Säkerhetspolis, Suomen Suojelupoliisiin verrattava turvallisuuspoliisi, vastaa tähän liittyvästä tiedustelusta, mutta onhan meillä kokemusta siitä, miten sellaiset voimat ulottuvat sotilastiedustelun alueelle. Ja nykyisen maailmantilanteen vuoksi entistäkin enemmän. Varmaan teilläkin on Saariston Helmen jälkeen paneuduttu tähän kysymykseen. Mielipidemuokkauksella vieras valtio voi saada apurikseen valtion ajamien asioiden kannattajia monestakin syystä. Erikseen on vielä sellaisiakin

höynäytettyjä, jotka eivät edes tajua kenen asialle ryhtyvät.

– Kyllä, kyllä, Sutela nyökkäili. – Nyt aletaan olla ytimessä. Laaja-alainen vaikuttaminen on tehokas keino häiritä yhteiskuntaa – tai pahimmillaan panna se kokonaan polvilleen. Ja ilman sodanjulistusta.

– Asiassa on vain paljon sellaisia piirteitä, ettei siitä voi keskustella avoimesti – edes poliitikkojen kanssa, Sutela sanoi. – Ääneen ei saa nimetä kansalaisryhmiä tai kansallisuuksia, joissa voi piillä uhkatekijöitä. Se tekee tutkimisestakin ongelmallista. Paljon tiedetään, mutta vähän saa tehdä. Siis ainakaan noin niin kuin virallisesti.

Gunnarsson naurahti ja hymyili leveästi. – Aivan, ”noin niin kuin virallisesti”. No, meillehän tämä on jo tuttua.

Miehet uppoutuivat hetkeksi muistelemaan aikaisempaa yhteistoimintaansa. Aiemmin he olivat todenneet, miten vaikeaa jonkin maan kansalaisen on toimia peitetehtävissä helpon tunnistettavuuden vuoksi. Gunnarsson olikin saanut Sutelan mainitsemasta ongelmasta idean, joka oli toteutettu puolisalaa jopa ruotsalaisilta viranomaisilta.

Ruotsissa oli perustettu kokeneista ammattisotilaista suomalaisen tiedustelun avuksi neljän henkilön ryhmä, jonka peitenimeksi annettiin Varjo. Erikoista ryhmässä oli se, että kaikki jäsenet olivat ruotsinsuomalaisia. Kaikki puhuivat sujuvasti suomea ja pystyivät soluttautumaan suomalaiseen yhteiskuntaan huomaamattomasti. Ideana oli, että ryhmä tulisi Suomeen, tekisi tehtävänsä ja poistuisi maasta. Kukaan ei koskaan tietäsi,

mikä joukko oli ollut toiminnassa. Varjoa ei siis virallisesti ollut olemassakaan.

Ryhmä oli jo toteuttanut yhden merkittävän Lähi-itään ulottuneen tiedustelutehtävän. Silloin paljastui venäläisen tiedustelupalvelun masinoima laajamittainen Euroopan turvallisuutta uhkaava terroristioperaatio. Salahanke päättyi Saaristomerellä Varjon toteuttamaan täsmäiskuun, jolla eliminoitiin terrorioperaation johto. Ryhmä oli väistynyt paikalta ennen iltapäivälehtien lööppeihinkin pääsystä veroviraston, tullin ja poliisin näyttävää ratsiaa.

– Jotain samantapaista olisi mietittävä, Sutela tuumaili. – Kuten puhuttiin, niin tietoa saadaan eri lähteistä, mutta on vaikea päästä käsiksi esimerkiksi venäläisten kiinteistöjen sisätiloihin tai kassakaappeihin. Siinä riittää vielä haastetta.

– Teille se onkin iso ongelma. Venäläisille myytyjä kiinteistöjä riittää. Niissä voi tehdä melkein mitä tahansa valmisteluja kaikessa rauhassa. Ja on jo varmasti tehtykin.

– Kyllä, se on iso ongelma. Muutamiiin kohteisiin pitäisi kyllä päästä tarkemmin tutkimaan, se on selvä, Sutela summasi.

– Varjo oli hyvä ja toimiva joukko, mutta se ei taida olla ihan omiaan tällaiseen tehtävään. Pitäpä vähän miettiä, Gunnarsson sanoi korvaansa raapien. – Ehkä tässä jotain saadaan kehitettyä.

Sutelasta Gunnarssonin äänenpaino tuntui jotenkin tutulta. Olikohan sillä jo jokin valmis suunnitelma mielessä?

Gunnarsson katsoi kelloaan ja kohotti olutlasiaan.

– Juodaanpa oluet pois. Kohta tänne tulevat Varjon miehet. Olen kutsunut heidät tänne, kuten sovittiin. Voidaan myöhemmin palata näihin äsken puhuttuihin asioihin.

Sutela oli ennakkoon pyytänyt, että Gunnarsson järjestäisi hänelle mahdollisuuden tavata Varjo kaikessa rauhassa. Edellisessä operaatiossa ryhmä oli menettänyt yhden jäsenen. Menetys oli ottanut koville, mutta ehkä nyt olisi oikea aika siirtyä eteenpäin. Nyt oli aika keskustella siitä, pitäisikö ryhmää täydentää ja millä tavalla.

Maanantaina 15. toukokuuta
Ravintola Haikaranpesä
Espoo

Eversti Mauri Sutela nautti täysin siemauksin vesitorin huipulla olevan ravintolan tarjoamista maisemista. Ikkunan takana oli laaja parveke, joka kiersi koko ufoa muistuttavan ravintolan ympäri. Eniten Sutela nautti Suomenlahdelle avautuvasta saaristomaisemasta. Koh-ta olisi taas veneilykausikin aluillaan.

Ravintola Haikaranpesä oli jo pitkään ollut hänen ja rikosylitarkastaja Seppo Mikolan kohtaamispaikka. Ta-paamisissa käsiteltiin yleensä maailman ilmiöitä ilman agenda. Keskustelut johtivat joskus vauhdikkaisiinkin skenaarioihin, mutta asioita tuli tarkasteltua monesta näkökulmasta.

Luonteeltaan miehet olivat aivan erilaisia ongel-manratkaisijoita. Sutela saattoi, välillä Mikolaa härnä-täkseen, avata varsin lennokkaita näkemyksiä, Mikola puolestaan oli paljon rauhallisempi ja näkemyksissään tiukemmin maanpinnalla. Miehet olivat palvelleet samaan aikaan Laskuvarjojääkärikoulussa, jossa heistä oli tullut tiivis taistelupari. Erilaiset luonteet oli jo siel-lä pantu merkille. Joku kuvailikin heidän keskinäistä

tapaansa ratkoa asioita sanoin ”Sutela sytyttää ja Mikola sammuttaa”. Toisiaan täydentäen he olivat aina päätyneet käytännölliseen ja toteuttamiskelpoiseen suunnitelmaan.

Eversti Sutela toimi tiedusteluosaston kakkosmiehenä, ja rikosylitarkastaja Mikola oli töissä sisäministeriössä tehtävänimikkeellä ”erikoistehtävät”. Virallisten tapaamisten ohella miehille oli syntynyt mukava tapata tavata harvakseltaan Haikaranpesässä. Siellä pystyi tuulettamaan asioita ilman virallisen agendan ja pöytäkirjojen rajoittamaa ajattelun vapautta.

Sutela katsahti kelloaan. Minuuttia vaille sovitun tapaamisajan. Mielenkiintoista nähdä, pitääkö Mikola kiinni pinttyneestä tavastaan tulla paikalle täsmälleen sovitulla hetkellä. Sutela oli joskus naureskellut Mikolan tavalle. ”Jaaha, sieltä tullaan taas viimeisten kranaattien myötä”, hän oli tokaissut täsmällisesti saapuvalla aseveljelleen.

Mikola ei tuottanut pettymystä tai yllätystä tälläkään kertaa. Hissin ovi aukesi muutamaa sekuntia ennen minuuttiviisarin siirtymistä kahdentoista kohdalle.

Leveästi hymyilevä poliisimies asteli Sutelan ja hänen vakiopöytänsä luokse. Kädenpuristus oli riuska ja kova.

– Terve, mukava nähdä. Missä palaa?

Sutelaa nauratti. Mikolalle oli kehittynyt tapa ajatella, että heidän tapaamisensa liittyivät aina johonkin meneillään olevaan kriisiin, vaikkei näin ollut tapahtunut juuri koskaan. Suoralla kysymyksellä suoraan päivän pääasiaan.

Lounaan aikana miehet keskustelivat maailmantilanteesta yleisellä tasolla. Varsinaiseen asiaan päästiin

vasta aurinkoisella terassilla. Sutela valitsi heille tuulen-
suojaosan aurinkoisen paikan, jonne tarjoilija kantoi hei-
dän kahviannoksensa.

– No niin, Sutela totesi. – Täällä saa rauhassa keskus-
tella asioista vähän yksityiskohtaisemmin. Palasin juuri
perjantaina mielenkiintoiselta virkamatkalta Ruotsista.
Tapasin siellä vanhan ystävämme eversti Gunnars-
sonin. Virallisten asioiden jälkeen jatkoimme vapaa-
muotoisemmin sinullekin tutussa Gula Villanissa.

– Tuliko esiin mitään uutta tai muuten mielenkiin-
toista? Mikola kysyi, vaikka tiesi, että Sutela sen koh-
ta kertoisi.

– No jaa, ongelmat ovat siellä samat kuin meilläkin.
Ainakin noin periaatteessa. Pitäisi tehdä, mutta ei saa.
Tai on ainakin hankalaa. Erilaiset pykälät rajoittavat te-
kemistä. Oikean tiedon hankkiminen on tehty vaikeak-
si. Todettiin, että tällaisina aikoina yhteiskunnan turval-
lisuudesta vastaavien valtuudet pitäisi olla suuremmat.

Mikola nyökkäili. Tämä oli niin tuttua.

– Saariston Helmeä muistellen todettiin, että kaik-
kein vähiten on keinoja juuri sentyyppiseen tieduste-
luun. Sellaiseen, että saat miehen paikalle katsomaan,
miten asiat oikein ovat. Kaikista teknisistä tiedusteluvä-
lineistä ja keinoista huolimatta mikään ei voita omakoh-
taista havaintoa.

– Venäläisten suoraan tai bulvaanien kautta omista-
mat kiinteistöt puhuttivat meitä pitkälle yöhön. Toinen
asia, josta keskusteltiin pitkään, oli maan sisäinen tur-
vallisuus. Ruotsissa, niin kuin Suomessakin, on paljon
laittomasti maassa olevaa väkeä, jonka todellisista ai-
keista kukaan ei tiedä mitään varmaa. Samoin maassa

on kymmeniätuhansia sotaa käyvän maan kansalaisia. Siinä joukossa voi olla vaikka minkälaista ainesta, niin kuin hyvin tiedät.

– No nyt puhutaan taas erittäin mielenkiintoisesta ja polttavasta asiasta. Tämä on herkkä ja tulenarka aihe, mutta eihän tällaisia voi ohittaa.

– Aivan, Sutela totesi. – Mielenkiintoista oli nähdä, miten Ruotsissa on tähän paneuduttu ja millaisia varautumia siellä on. Ruotsihan on yhteiskuntana vielä varovaisempi. No, näistä puhuttiin pitkään. Ja tarkoitus oli, että annan sinulle tuoreeltaan yleiskatsauksen siellä puhutuista ja esiin tulleista asioista.

Sutela kaatoi itselleen lisää kahvia kannusta.

– Pitääpä mainita tässä muistaessani, että illalla paikalle tulivat myös Varjon miehet. Lähettivät sinulle lämpimät terveiset. Ryhmä on edelleen kolmimiehinen. Saariston Helmessä menetetyn Bigin sijalle ei ole värvätty uutta naisjäsentä.

– Kiitoksia terveisistä. Jos oikein muistan, niin sen edellisen operaation jälkeen vanhoit, ettei tällaista epävirallista, rehellisesti sanottuna siis laitonta, erikoisryhmää enää koskaan käytetä. Onkos mieli muuttunut?

Sutela katseli Mikolaa hetken ennen kuin vastasi.

– Ajat ovat nyt toisenlaiset kuin...

Taskussa olevan puhelimen vaimea kilahdus keskeytti Sutelan. – Anteeksi, täytyy katsoa kuka soittaa. Eihän sitä valitettavasti voi olla tavoittamattomissa. No, mutta... Tämäpä sattui. Siinä paha missä mainitaan. Se on itse Gunnarsson. Hyvä ajoitus. Sopiiko, että vastaan? Meillä ei ole mitään sovittua syytä soittaa, joten tämä voi olla jotain mielenkiintoista.

Keskiviikkona 17. toukokuuta
Särskilda operationsgruppen - SOG
Karlsborg
Ruotsi

– No, enpä ole ennen ollutkaan näin vauhdikkaassa operaatioissa, Mikola totesi katsellessaan nelipaikkaisen pienkoneen ikkunasta Karlsborgin lentokentän reunalla ohitse lipuvia rakennuksia.

– Aivan, eikä silloin Haikaranpesän lounaasta sovittaessa arvattu, mihin sieltä vielä päädytään, Sutela vastasi.

Sutela palasi mielessään toissapäiväisen lounaan tapahtumiin. Gunnarssonin soitto oli osunut ajallisesti nappiin. Soittajan asia koski heitä molempia. Lyhyesti sanottuna Gunnarsson oli esittänyt, että Sutela palaisi mahdollisimman pian Ruotsiin, kuitenkin viimeistään keskiviikon aikana. Mukaan hän pyysi kutsumaan Mikolan, koska asia koskisi myös häntä.

– En voi näin avoimella puhelinlinjalla puhua asiasta tarkemmin, Gunnarsson oli sanonut. – Asia selviää sitten täällä. Jos tulette keskiviikkona, niin pääsette palaamaan jo torstain aikana. Teidät noudetaan lentokentältä, laita tietoa, millä lennolla saavutte.

Koko Euroopan turvallisuus uhattuna – terroriuhka nostettu tasolle viisi!

Suomalaiselle tiedustelulle päätyy puolivahingossa materiaalia, joka nostaa terroriuhan ensimmäistä kertaa historiassa ylimmälle tasolle koko Euroopassa.

Salaamissyistä tilanteen ratkaisemiseksi joudutaan käyttämään Varjoa, erikoisryhmää, jota ei virallisesti ole edes olemassa. Suomalainen tiedustelu ja Varjo toimivat yhdessä eri maiden tiedustelun ja terrorismintorjuntayksiköiden kanssa. Suomi on kuitenkin avainasemassa, kun Eurooppaa ravistelevasta kriisistä etsitään kuumeisesti ulospääsyä.

– Kuka tätä balettia oikein johtaa? Sutela kysyi.

Müller oli selvästi odottanut tätä kysymystä ja vastaus tulikin heti. Valtio, jonka hän mainitsi, ei ollut yllätys kenellekään huoneessa olijalle...

Sutela veti vähän henkeä. Juttu alkoi muuttua aina vain raskaammaksi. Tämä ei tosiaankaan koskenut enää vain Suomea. Tässä oli koko Eurooppa mukana.

Ville Kaarnakari on toiminut strategiasuunnittelijana viestinnän maailmassa. Sotilasarvoltaan hän on reservin majuri. Kirjailija on palvellut myös rauhanturvaajana Lähi-Idässä. Hän on tullut tunnetuksi ennen kaikkea historiallisista sotatrillereistään. *Operaatio Bravo-Alfa* on Varjo-sarjan itsenäinen jatko-osa.